

Elżbieta Szydłowska

Ożarowice, pow. Tarnowskie Góry

Informator Archeologiczny : badania 3, 89-90

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Groby szkieletowe pochodzą z okresu halszackiego. Oprócz grobów kultury łużyckiej odkryto również część jamy z materiałem średniowiecznym.

OŻAROWICE, pow. Tarnowskie Góry

Muzeum Górnośląskie
w Bytomiu

Badania prowadziła mgr Elżbieta Szydłowska.
Finansował WKZ w Katowicach. Pierwszy sezon badań. Osada kultury łużyckiej i z wczesnego średniowiecza /XI-XII wiek/.

Stanowisko usytuowane jest na lewym brzegu Brynicy na skraju terasy rzecznej, mającej tu charakter stromej skarpy, wysokości około 2 m. Wykopy sondażowe, o ogólnej powierzchni 153,75 m², założono na polu przytykającym od wschodu do sadu ob. M. Dyszego oraz w samym sadzie /w trakcie badań przekopano ogółem 90,125 m³ ziemi/. W wyniku badań odkryto trzy jamy zawierające materiał kultury łużyckiej oraz chatę wczesnośredniowieczną.

Jamy kultury łużyckiej o średnicy około 1 m i w przybliżeniu kolistym zarysie sięgały średnio poziomu 70 - 80 m. Wypełnisko ich o brązowym zabarwieniu zawierało liczne skorupy, wśród których przeważały ułamki placków glinianych. Materiał ten datować należy na V okres epoki brązu.

Wczesnośredniowieczna chata o regularnym prostokątnym zarysie /wymiały około 2,70 x 1,00 m/ posiadała dobrze zachowane palenisko usytuowane w części środkowej z dużą ilością przepalono-

nych kamieni. Na materiał sabytkowy składały się liczne ułamki naczyn toczonych na kole garncarskim oraz żelazny nóż i szydło. Od poziomu 0,65 m wkopana była w bardzo twarde caleo. Płaskie dno znajdowało się na głębokości 1,15 m. Wstępnie ohatę tę, o charakterze półziemianki, datować należy na młodszą fazę wczesnego średniowiecza /XI-XII wiek/.

PASIEKA, grom. Isbica Kujawska,
pow. Koło
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania penetracyjne prowadziła mgr Irena
Jadczyk. Finansowało MAiE w Łodzi. Skarb
z epoki brązu.

Na gruntach wsi Pasieka, ok. 3 km na NE od rynku w Isbicy Kujawskiej przy kopaniu torfu bracia Leon i Henryk Grodeocy znaleźli skarb. Leżał on ok. 1 m pod obecną powierzchnią torfowiska, a ok. 10 cm nad zalegającą pod torfem kredą żakową.

Skarb składał się z dwóch brązowych, zdobionych naramienników z tarczami ślimacznicowatymi oraz dwóch bransolet otwartych z brązu, także zdobionych. Wszystkie te przedmioty leżały tuż koło siebie. Są one pokryte typową patyną bagienną.

W bliskim sąsiedztwie tego znaleziska, ok. 2-4 m od niego, natrafił p. Bolesław Gal /1963 r./ na długą szpilę brązową ze zdobioną tulejką, także z III okresu epoki brązu /kultura Łużycka/. Określono ją jako znalezisko "B" ze stanowiska 1 w tej samej miejscowości.

W tej samej miejscowości w pobliżu skarbu została wydobyta.